

6. Mrtvá vesnice

Seth si vzpomněl, že Pewter měl v majáku vyšetřovat nějaké zákeřné duchy, a vybavil si to málo, co mu inspektor o případu řekl: *„To místo se nachází na holé skále uprostřed moře. Dokonce ani nemají kurt. Ale alespoň tam jsou nějakí nebezpeční duchové, kteří to trochu oživí.“* A veškerý personál i stavaři odtud pelášili pryč.

Seth se vrátil do prázdné kuchyně a nervózně se kolem sebe rozhlédl ve strachu, že na něj odněkud vyskočí něco odporného. Kde je vlastně Pewter? Ať je inspektor sebevíc naštvaný, že ho Seth špehoval a míchá se do případu,

nutně ho musí najít. Potřebuje se dostat zpět do hotelu Poslední naděje. Proč jen Pewtera tak zbrkle následoval?

Seth vystrčil hlavu ze zadních dveří vedoucích ven. Ani trochu se mu nelíbilo, jak výhružně vypadala obloha. A co se stalo s Černostínkou? Ráda prozkoumávala a škodila veškeré divoké přírodě, ale bouřky nenáviděla. Najednou se ozvalo příšerné zahřmění a Seth na tváři ucítil první velkou spršku deště. Bouřka je tu. Mohl jen doufat, že se Černostínce podařilo proklouznout dovnitř a najít si to nejteplejší místečko na šlofíka, v tom byla vážně dobrá.

Celou situaci si zrekapituloval. Ztratil svou kočku a Pewter nebyl nikde k nalezení. Přímo nad majákem plným duchů, kde byl uvězněn, se schylovalo k největší bouřce, jakou kdy v životě viděl. Dostal novou práci, o níž ani nestál, a měl by připravit oběd pro bližze neurčený počet lidí. V kuchyni, nacházející se v přízemí majáku, byla už navíc tma, takže musel rozsvítit a řada čekajících svíček mu napověděla, že výpadek elektřiny tu není ničím neobvyklým. A taky si byl celkem jistý, že má ve vlasech bramborovou kaši i mořské řasy. Co jen bude dělat?

Neměl čas přijít na cokoli, co by se alespoň zdánlivě podobalo plánu, když do kuchyně doslova vpadla rozčuchaná dívka. Snažila se zastrčit si dlouhé hnědé vlasy za směšnou bílou čepičku, která byla pro splnění tohoto účelu příliš malá. Když si její ustarané hnědé oči všimly Setha, málem se skutálela ze tří schůdků vedoucích

do kuchyně. Seth se k ní pohotově vrhl, aby ji zachytil. „Já jsem Seth, nový kuchtík. Doufám, že jsem tě nevydělil. Jsi v pořádku?“

Dívka byla oblečena v obyčejných černých šatech a na prsou měla přišpendlenou malou snítku levandule. Roztřesenými prsty stále zápasila s čepičkou. Stáhla si ji tak hluboko přes uši, až jí málem zakrývala i oči. Voněla slabě po jahodách. „J-já jsem Celeste Crackling. Pracuju jako... služebná.“

Seth vydechl úlevou. „Tak to mám radost, že jsi tady! Rendleton říkal, že všichni očekávají oběd. Tak hádám, že to zbylo na nás.“ Čekal, až mu navrhone, co má dělat, ale dívka se ani nepohnula.

„Můžu prozkoumat kuchyň?“ Otevřel a zase zavřel několik skříněk. „Pro kolik lidí vůbec vaříme? Máme dost jídla, abychom přečkali bouřku?“

„Bouřku?“ Celeste nervózně pohlédla k zadnímu východu a Seth se raději rozhodl zamlčet, že podle Rendletona bude štěstí, pokud bude maják ještě ráno stát.

Všimnul si, že v kuchyni jsou celkem čtyřery dveře. Věděl, že jedny vedou ven a druhé do pokojů pro zaměstnance. Pak tu byly ještě jedny, jimiž se po třech schůdcích vcházelo do vstupní haly, vedle nich byly ale ještě jedny dveře. Vydal se tím směrem a doufal, že za nimi najde spíž.

Celeste téměř vykřikla: „Ne, tudy ne!“ Vzpamatovala se. „Promiň, každý se trochu vydělí, když tyhle dveře otevře.“

Seth se na chvíli zastavil, hleděl na nevinně vyhlížející bílé dveře a myslí mu proploovali duchové a strašidla.

„Vedou do Slunečního křídla,“ vysvětlila Celeste, když zaburácel hrom.

„O něm mi Rendleton říkal,“ pronesl Seth. „Sluneční křídlo je hezké jméno.“

Celeste si odfrkla. „Je to pojmenované po Lark Slunečné. Podle mě se do projektu vměšuje až příliš. Jeden by si pomyslel, že to ona to tady koupila, ale ve skutečnosti je to jen Minina kamarádka ze školy, která se k projektu přidružila. Lark žadonila a prosila, aby si mohla vzít na starosti vybavení. Velká chyba.“

„Takže to je ta část hotelu, kde má údajně strašit?“ zeptal se Seth, zatímco prohledával skříňky a kýval směrem ke dveřím.

Celeste pohodila hlavou. „Ano, *huuu, duch Silvia Hadihněva se vrátil, aby nás všechny děsil*. Jak se zdá, Rendleton neplýtvá časem a už tě do té hlouposti zasvětil.“

„Silvius Hadihněv?“

„Chlápek, co to tady vlastnil. Roky tu žil sám a pak nějak záhadně zmizel a zůstalo to tu prázdné. Koluje o něm spousta příběhů. Jo, ta holka, co sem jezdí lodí z pevniny, je pořád dokola vykládá. Co bude k obědu? Umírám hlady.“

Když Seth procházel kolem dveří vedoucích k pokojům personálu, strčil do nich hlavu a říkal si, že vzhledem k tak malému počtu lidí by tu pro něj v případě, že by se

mu nepodařilo dostat dnes domů, bylo místo. Všiml si také kovových uměleckých předmětů vystavených podél fialových stěn.

„Lark má docela divoký vkus, co?“ zeptal se.

„Vlastně jen ráda nakupuje.“

Seth byl šťastný, když ve skříni našel chleba a objevil naplněnou lednici a mrazák. Vděčně popadl základní potraviny jako máslo a sýr a jal se shromažďovat suroviny, ze kterých by mohl vytvořit něco jako oběd. Nechtělo se mu sice přebírat vedení, Celeste se ale sesunula do židle u dlouhého stolu, spustila pod něj nohy, obuté do něžných světle modrých balerínek, položila hlavu na natažené ruce a zavřela oči. Během několika chvil už zhluboka dýchala a tenká kůže na očních víčkách se jí třepotala. Chystá se spát?

„Rendleton povídal, že minulý vlastník zmizel,“ pronesl hlasitě Seth a skládal na stůl další suroviny.

Celeste si opět hlasitě odfrkla, posadila se a zamrkala. „Ach, lodní děvče Jo se vždy ujistí, aby ten příběh znal každý. Vesnice Hadihněv byla poměrně oblíbená – pěkný přístav umístěný mezi útesy a tak. Musel jsi ho z lodi vidět,“ pronesla Celeste a skrčila se, když nad nimi zaduněl další hrom.

Seth si vzpomínal na malý shluk budov, které z vrcholku útesu zahlédl.

„Před osmi lety ale přišla hrozná bouřka a voda pohltila obrovský kus pevniny, takže se z vesnice stal

prakticky ostrov. Určitě sis všimnul, jak je úzký, prý má tvar jako hadí tlama. Celé to místo je nestabilní a prakticky odříznuté. Prokleté, tvrdí někteří. Všichni se museli vystěhovat. A té samé noci Silvius Hadihněv zmizel a už ho nikdy nikdo neviděl. Tak. To je jeden z příběhů. Bud' si jistý, že si budeš muset vyslechnout všechny.“

Seth přemýšlel, jestli by ty příběhy mohly mít nějakou spojitost s duchy a Pewterovou přítomností. Pak před Celeste přistrčil ještě zabalenou šunku a nůž a ta svědomitě ukrojila několik tenkých plátků a hned je zhltna.

„Och, mám tak hrozný hlad. Náročné ráno.“

„Jsem rád, že se tady někdo stará o zásoby.“

„To asi zařizuje Rendleton, Jo připlouvá na lodi z Mericove skoro každý den. Především proto, aby pojedla co nejvíc našeho jídla a přivlastnila si věci, kterých si podle ní nevšimneme, když budou chybět.“

„Možná bys mohla nakrájet nějaký chleba,“ navrhl Seth. Snad si Celeste nemůže myslet, že bude dělat všechno sám. Celeste rozšířila oči a vyškábala se na nohy, pak k sobě pomalu přisunula bochník chleba.

„Ehm, jestli budeš pomáhat, tak by bylo dobré, kdyby sis nejdřív umyla ruce,“ řekl Seth a podívoval se nad tím, jak je možné, že její nadřízený toleruje takovou lenost.

„Samozřejmě!“ přitakala a zamířila k umyvadlu.

„Pověz mi, jak došlo k tomu, že jste se všichni ocitli tady na majáku, ze kterého chcete vybudovat hotel. Zní to jako dost divoký nápad,“ zeptal se Seth a najednou se mu

zdálo, jako by v rohu místnosti zahlédl pohyb. Když se ale na místo zaměřil a pořádně se podíval, nic tam neviděl.

„Ach, tohle je naopak skvělý příběh. Příběh Miny je tragický a romantický zároveň. Chodila do příšerné internátní školy tady na pobřeží, kde se cítila strašně osamělá. Její rodiče pořád cestovali po světě, a tak když nemohla spát, pozorovala maják svítící přes moře. Bylo to skoro jako znamení, že na ni rodiče v té dálce myslí,“ Celeste si povzdechla.

Blesk skrze vysoká okna osvětlil suterénní kuchyň a Celestina tvář najednou vypadala jako zmražená strachem. Bouřka byla nyní téměř nad nimi.

„Jsme v té nejvyšší budově široko daleko,“ zašeptala a popadla Setha za ruku tak silně, až měl pocit, že mu přerušila krevní oběh. „Jestli uhoří blesk, tak nás zasáhne, no ne? Ta bouřka vypadá fakt děsivě.“

„Maják tu stojí už roky a tohle určitě není první bouřka,“ pronesl Seth a uvolnil její stisk. „Povídej dál.“

Celeste byla stále vyděšená, ale vrátila se ke krájení chleba a vyprávění příběhu.

„Její rodiče zemřeli při autonehodě a ona zoufale toužila po něčem, co by ji rozptýlilo od té hrůzy. Zdělila po nich jmění. Lark navrhla, aby procestovaly svět a vymetaly večírky. To by ale znamenalo nechat Alfieho samotného ve škole. Pak zjistila, že je maják na prodej. Místo, co jí bylo celé ty roky útěchou. Vypadalo to jako osud. A tak se Mina rozhodla ho zachránit.“

„A šlo to dobře?“ zeptal se Seth.

„Samozřejmě. Chci říct, udělat tady z toho hotel je skvělý nápad, nebo ne? Proč to nikdo nevidí? Je to opravdová pohádka. Jen škoda, že kromě toho, že Lark pořídila to příšerné vybavení, tak se teď navíc plíží za jejími zády a intrikuje s tím otravným právníkem Brocklerem. Ten se tu zničehonic zjevil a odmítá odjet. Jeho jediným cílem je ukončit Mininu úžasnou zábavu. Záludní zrádci, ti dva.“ Celeste nebezpečně zamávala dlouhým nožem na chléb.

Další záblesk doprovázelo zasyčení a kuchyň se ponořila do náhlé a hluboké tmy.